

Chương 84

Đều Xuyên Việt

Đang suy nghĩ, chợt nghe vợ Đại Đầu cười ha ha nói: "Còn ngủ cái gì? Người xem bọn họ kia, có đứa nào có bộ dáng buồn ngủ sao? Đều nghe đến mê mẩn, đều hận không thể kêu Đỗ Quyên vẽ bức họa của nhân ngư cô nương ra. Ai! Ta nói, Đỗ Quyên thật có phúc."

Thủy Tú lập tức nói: "Đúng vậy! Chiều hôm nay gia gia trở về nói Đỗ Quyên muội muội rớt xuống sông. Lão thái thái liền nói, Đỗ Quyên muội muội không đoán mệnh, là người có phúc, khẳng định không có việc gì, kêu gia gia dẫn người đi tìm. Còn không phải đã tìm được?"

Phùng Thị vội vàng truy vấn: "Thật sự?"

Thủy Tú khẳng định gật đầu, rồi cẩn thận thuật lại tình hình lúc ấy một lần nữa.

Nghe thế Phùng Thị mới nhớ tới lúc nàng nháo ở cửa Hoàng gia, hình như Lâm lý chính đi về nhà một lát, sau lại tới nói muốn cả thôn đi tìm người.

Nàng không khỏi cảm kích Lâm nãi nãi vạn phần, nhìn Đỗ Quyên cười không khép miệng.

Đi với chuyện phúc khí vừa rồi Đỗ Quyên từ chối cho ý kiến, nghĩ Lâm gia gia và Lâm nãi nãi lấy có đó vì cứu người, bởi vậy trong lòng chỉ có cảm kích.

Mọi người ăn trứng, nói cười vài câu rồi bị người lớn tới bắt ngủ.

Phùng Thị nấu một nồi nước ấm cho Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi tắm rửa, đưa lên giường.

Một ngày quá nhiều chuyện, trải qua đủ loại khúc chiết, bởi vậy Đỗ Quyên vừa gói đầu đã ngủ say không mộng寐.

Buổi sáng, nàng bị một trận ồn ào đánh thức.

Còn chưa ngủ đủ nàng hết sức thống khổ, dùng ra giường trùm lấy đầu, không chịu mở mắt.

Nhưng Phùng Thị tới, ôm lấy nàng nhỏ giọng nói: "Quyên Nhi, dậy. Ăn gà. Chỉ còn đợi người. Đến, nương giúp người mặc quần áo. Ăn cơm xong ngủ tiếp."

Chuyện ăn gà hấp dẫn cũng không khiến Đỗ Quyên thanh tỉnh. Nửa ngủ nửa tỉnh, nàng cảm giác Phùng Thị giúp nàng mặc xiêm y. Lại có người đưa

khăn nóng đến, Phùng Thị ôm ái lau mặt nàng. Nói thật nhỏ tiếng, hình như là cha, còn có tỷ tỷ Hoàng Tước Nhi.

Nàng muốn mở mắt, chỉ là không mở nổi.

Sau đó, nàng bị Phùng Thị ôm ra ngoài.

Mãi đến khi truyền đến âm thanh xôn xao cười đùa của trẻ con, mang theo tiếng kêu "Đỗ Quyên", nàng mới thanh tỉnh hoàn toàn.

Mở mắt nhìn đã thấy tới Lâm gia cách vách. Trên bàn bày rất nhiều đồ ăn, Lâm gia huynh đệ còn có Tiểu Cân và đám oa nhi ngồi quanh một bàn, đang nhìn nàng cười.

Phùng Thị cho nàng và Hoàng Tước Nhi ngồi trên một băng ghế dài, đối với mọi người cười nói: "Các người ăn đi, thím qua bên kia tiếp đón người." Nói xong cũng đi.

Nàng vừa đi, đám nhỏ liền cười đùa ồn ào.

Cửu Nhi nói: "Đỗ Quyên, chúng ta đều chờ người ăn cơm đến hơn nửa ngày."

Đỗ Quyên không kịp trả lời, hai mắt đảo qua bàn, phát hiện trong bát trước mặt nàng, Lâm Xuân, Cửu Nhi, Hoàng Tước Nhi đều có một đùi gà.

Bởi vì quá mức kinh ngạc, cũng không suy nghĩ, bật thốt lên: "Sao con gà này có nhiều chân như vậy?"

Kỳ thật, nàng muốn nói "Sao giết nhiều gà như vậy?"

Nàng đau lòng a!

Gà đẻ trứng không thể tùy tiện giết.

Đám trẻ lớn nhỏ đều cười vang.

Lâm Xuân không cười, vội vàng giải thích: "Muội muội, một con gà có 2 cái chân. Tổng cộng" hấn vừa đếm chân gà trên bàn, vừa tính nhẩm "Tổng cộng ba con gà. Ta và người là một con gà, Tước Nhi tỷ tỷ và Thủy Tú tỷ tỷ một con gà, Cửu Nhi..."

Đỗ Quyên vội gật đầu, trong lòng lại thồn thức không thôi: giết tới ba con gà ai!

Nói cười, đám nhỏ sôi nổi khai tiệc.

Không có người lớn, Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi sống sót sau tai nạn, hơn nữa thức ăn ngon thím Hoàng làm riêng khao bọn họ, bởi vậy mọi người vô cùng hạnh phúc vui vẻ, thả lỏng.

Hoàng Tước Nhi nhìn chân gà trong bát, bỗng nhiên mím môi cười, gấp bỏ vào bát Đỗ Quyên, nhỏ giọng nói: "Cho người ăn. Ta ăn lườn gà."

Đỗ Quyên vội gấp trả lại cho nàng, nói: "Ta ăn một cái là đủ. Tỷ tỷ ăn đi."

Không chờ Hoàng Tước Nhi đưa đầy, Lâm Xuân đã gấp chân gà trong bát mình cho Đỗ Quyên. Một đôi đũa gấp không vững, chân gà muốn rớt xuống nhưng cuối cùng không rớt, an toàn vào bát Đỗ Quyên, nói: "Đỗ Quyên, ta cho ngươi ăn."

Phảng phất là chuyện bình thường, cũng không có thực tha thiết.

Cửu Nhi cũng nói: "Đỗ Quyên, ta cũng cho ngươi. Ta ở nhà thường ăn thịt, ta không thèm." Trục tiếp dùng tay bốc chân gà đưa qua.

Thủy Tú nói: "Vậy là ngươi nói Đỗ Quyên thèm? Ta thấy ngươi còn thèm hơn Đỗ Quyên."

Mắt Đỗ Quyên có chút cay, vội cười nói: "Không cần cho ta, mọi người cùng ăn mới thơm." Trả lại chân gà cho Lâm Xuân, lại ý bảo Cửu Nhi ăn phần của mình đi.

Phúc Sinh lớn một chút, cười nói: "Đều đừng gấp qua gấp lại. Còn có nhiều thức ăn ngon kia."

Bình thường trong mắt trẻ nhỏ, đồ ăn thơm ngon nhất chính là đùi gà. Cho nên, đến cùng Lâm Xuân vẫn muốn Đỗ Quyên ăn đùi gà của hắn.

Đỗ Quyên liền tách thịt đùi gà ra, hai người chia.

Điều này làm cho Lâm Xuân rất cao hứng, vừa ăn vừa cười với nàng, thập phần thỏa mãn.

Ngẫm nghĩ rồi hứa hẹn nói: "Đỗ Quyên, ta trưởng thành sẽ học săn thú, mỗi ngày cho ngươi ăn đùi gà."

Cửu Nhi cũng nói: "Ta cũng săn thú. Mỗi ngày đưa thịt cho Đỗ Quyên ăn."

Đỗ Quyên cho rằng đây là lời nói đùa, lớn tiếng cười nói: "Được, ta chờ." Lại hỏi Lâm Xuân, "Ngươi muốn học mấy nghề?"

Mọi người đều cười rộ lên.

Trên bàn còn có một chén cá kho tàu, do Thu Sinh lười về ngày hôm qua.

Thu Sinh gấp 2 miếng cá nạc cho Đỗ Quyên, nói: "Nếu như các ngươi không rơi xuống nước, tôi qua chúng ta đã được ăn cá. Sau đó nướng ta không còn lòng dạ nấu."

Đỗ Quyên vội cười nói: "Đa tạ Thu Sinh ca ca."

Thu Sinh nhìn khuôn mặt phấn hồng tươi cười của nàng nghĩ, nếu tôi qua không được nàng và Hoàng Tước Nhi sẽ thế nào?

Chỉ vừa nghĩ đã sợ tới mức vội vàng bỏ qua ý niệm này, nhìn Đỗ Quyên trấn an cười.

Đỗ Quyên rõ ràng cảm giác được hắn vui sướng.

Chẳng những hấn, từng đũa trẻ trên bàn này đều vì tỷ muội các nàng không bị chết đuối mà cao hứng, tươi cười chân thành tha thiết, hưng phấn ăn một miếng cơm là dừng lại nghị luận vài câu, giống như có việc rất vui.

Bỗng nhiên Đỗ Quyên nghi ngờ hỏi Hoàng Tước Nhi: "Sao chúng ta ở đây ăn cơm?"

Hoàng Tước Nhi nhỏ giọng nói: "Trong nhà có người."

Thu Sinh nói: "Đại gia gia ta muốn Lão Thực thúc đi đón gia gia nãi nãi người."

Mọi người liền không lên tiếng, lặng lẽ đánh giá sắc mặt Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi.

Đối với hai tỷ muội Hoàng gia mà nói, đây là đề tài mẫn cảm. Hoàng lão cha và Hoàng đại nương là nhân vật mẫn cảm, không thể đề cập tới.

Đỗ Quyên nhìn sắc mặt âm đạm của Hoàng Tước Nhi, không muốn nàng vì việc này mà ảnh hưởng đến tính tình của mình, bởi vậy cười nói: "Thì ra gia gia nãi nãi muốn đến nha! Hèn chi nương để chúng ta ở bên đây ăn, sợ nãi nãi mắng bộ dạng tham ăn của chúng ta."

Lại tới gần Hoàng Tước Nhi tổng kết nói: "Nãi nãi mắng rất hung dữ, kỳ thật người ta không sợ. Tỷ tỷ, hôm qua người quá kích động. Chạy chậm lại, người phải nhìn đường. Nãi nãi tuổi lớn, không đuối kịp, người hoảng cái gì?"

Lời này làm mọi người lại cười vang.

Bỗng nhiên Hạ Sinh buông đũa, nghiêm trang đối với Hoàng Tước Nhi "ân cần dạy bảo" nói: "Người lớn nói đánh người, đều là dọa người, người chạy thì không sao. Ta nói người biết, người chạy thì phải chạy vòng vòng. Người lớn không lạnh lẽo bằng chúng ta, hấn quẹo quanh không được. Lão nãi nãi quẹo càng không được..."

Mọi người bị hấn chọc cười ngửa tới ngửa lui.

Tiểu Cận gấp vội gạt đầu, lớn tiếng phụ họa nói: "Nãi nãi ta cũng thường mắng ta. Ta vừa thấy nàng lầy chỏi, ta liền chạy còn nhanh hơn thỏ. Ra bên ngoài dạo một vòng. Chờ nàng quên mất chuyện này lại trở về. Nếu người trong nhà tới thì tốt hơn..."

Cửu Nhi lại ủ rũ cúi đầu nói: "Mỗi lần cha ta đánh ta. Ta đều chạy không thoát."

Ngay cả Phúc Sinh, Thu Sinh, Thủy Tú và mấy đũa lớn hơn, cũng sôi nổi gia nhập nghị luận, công khai lên án trường bối trong nhà đủ loại "độc tài", "bất công", "bất mãn và phản kháng". Cuộc đấu tranh giữa 2 phe "Áp bức và phản áp bức" thập phần phấn khích, tràn ngập trí tuệ.

Chỉ có Lâm Xuân, hẳn không có gia gia nãi nãi, hẳn cũng không nghịch ngợm, hẳn lại là lão yêu, bởi vậy rất được cha mẹ sủng ái, hoàn toàn không thể lý giải tư vị bị đánh, cho nên như lời của mọi người, hẳn rất ngây thơ.

Đỗ Quyên nghe được vui, ôm bụng gục xuống bàn.

Hoàng Tước Nhi cũng cười.

Nàng bỗng nhiên cảm thấy nãi nãi cũng không có đáng sợ như vậy. Người lớn đều đánh con nít, mắng càng là chuyện thường.

Đỗ Quyên nhìn biểu tình của nàng, muốn rên sắt khi còn nóng, bên tai nàng dạy rất nhiều điều, bộ dáng quỷ tinh ranh.

Từ đó, Hoàng Tước Nhi đi trên lối rẽ không đường quay về.

Sau bữa cơm, Hoàng Tước Nhi và Thủy Tú thu thập bát đĩa. Đỗ Quyên kéo Cửu Nhi và Lâm Xuân về nhà mình tìm hiểu "quân tình", xem cha mẹ có phát sinh xung đột với gia gia nãi nãi không.

Ngoài ý liệu, bên kia đều hài hòa.

Sau bữa cơm, mọi người cáo từ. Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên cũng đi về nhà.

Hôm nay, Hoàng Lão Thực và Phùng Thị cũng không xuống ruộng.

Hoàng Lão Thực vẫn ở trong sân lật bắp ngô, phơi kê, phơi đậu tương. Phùng Thị bận rộn trong phòng bếp nấu ăn.

Từ khi xuyên việt đến Đỗ Quyên, Hoàng gia chưa từng ám áp như vậy. Hoàng Lão Thực và Phùng Thị cũng chưa từng hài hòa như thế.

Nàng thấy cha mẹ ai nấy tự bận rộn, cùng Hoàng Tước Nhi vui vẻ chạy vào chạy ra, giúp bọn họ lấy Đông đệ Tây, bung trà đổ nước, truyền lời vân vân.

Hoàng Lão Thực ngồi trong nắng lật bắp ngô, thỉnh thoảng ngẩng đầu hai khuê nữ ngây ngô cười.

Ngày hôm qua thiếu chút nữa cửa nát nhà tan, đến bây giờ nhớ tới hẳn còn cảm thấy hoảng hốt sợ hãi.

May mắn khuê nữ đã mất nay lại có được, ngày vẫn có thể như trước, thật tốt!

Phùng Thị từ trong bếp đi ra, vừa lau tay vào tạp dề, vừa hỏi Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên: "Tước Nhi, Đỗ Quyên, muốn ăn cái gì?"

Nàng không biết nên nấu món gì.

Trừ bỏ giết gà, trong nhà còn chút thịt khô.

Nhưng nàng cảm thấy không đủ, nên hỏi khuê nữ muốn ăn cái gì. Tỷ như bao sủi cào, làm chút mì sợi.

Hoàng Tước Nhi đứng trên một băng ghế nhỏ, trước một cái giá làm bằng 3 cây gỗ thô. Trên cái giá là một cái chậu sành đường kính ước một thước rưỡi. Nàng đang dùng một cây trúc dùng sức quấy tương đậu trong chậu sành, nghe nương hỏi vội vàng ngừng đầu nói: "Không phải có gà sao!"

Giết gà, còn muốn ăn cái gì?

Cuộc sống này thật là quá xa xỉ.

Đỗ Quyên cũng oán giận nói: "Nương, sao ngươi giết tới ba con gà, còn có một cái gà mái nữa. Trong bụng đều có trứng."

Phùng Thị cười nói: "Xem đứa nhỏ này, còn nhỏ mà khí còn hơn ta. Không phải ngươi nói ăn lại nuôi thêm sao. Một ổ gà con nuôi đến năm là có thể ăn. Đến lúc đó nương sẽ giết mấy con."

Đỗ Quyên quả thực cho rằng nàng cũng xuyên việt.

Càng cổ quái hơn là Hoàng Lão Thực. Hắn nói ngày mai sẽ lên núi lấy chút thổ sản vùng núi, mang ra ngoài núi nhờ nhạc phụ đổi chút vải, muối về cho Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi làm xiêm y. Hắn còn muốn kiếm chút cây gỗ tốt, đợi sang năm dành dụm chút đỉnh, thỉnh Lâm gia hỗ trợ làm một bộ giường tốt cho hai khuê nữ.

Đỗ Quyên trừng lớn mắt cha mẹ đều bị xuyên việt!

Xuyên qua thì không có khả năng nhưng càng quý trọng cuộc sống trước mắt là thật.

Nàng càng muốn tích cực hơn, cho nên cười nói: "Nương, ta hiểu là dưới chân tường viện không thể trồng hoa hướng dương. Nương, sang năm chúng ta trồng bí đỏ đi. Thứ đó dễ trồng."

Chương 85

Giết Đến Cửa

Phùng Thị cười nói: "Ngươi lại vừa nghĩ ra cái gì. Bí đỏ có gì ngon đâu."

Đỗ Quyên nói: "Thu bí đỏ già, có thể trữ cho mùa đông. Ăn kèm cùng bắp ngô có thể tiết kiệm được chút thô lương. Không phải chúng ta có thể nuôi thêm gà, dưỡng một đầu heo sao. Quanh năm suốt tháng không lo không có thịt ăn."

Kỳ thật nàng muông nướng bánh bí đỏ, món đó nàng biết làm.

Trong núi muốn kiếm nhiều tiền thật không dễ dàng nhưng muốn qua ngày đầy đủ lại không khó. Chỉ cần tâm tư khéo, biết an bài, còn phải cần lao là được.

Nàng vừa cao hứng là quên kiêng kị. Phùng Thị nghe xong mở to hai mắt.

Hoàng Lão Thực lại không có cảm giác gì, lập tức nói: "Trông, trông đi! Đợi cha nhàn chút sẽ khai hai mẫu đất hoang trồng khoai núi. Có thể thu được chút nào hay chút đó, ăn không hết cho heo ăn."

Nông gia nuôi heo nuôi gà, phiền toái lớn nhất là không có lương thực nuôi.

Hai khuê nữ cần mẫn như vậy, hẳn lại thích ăn thịt nên phải chịu khổ. Trông thêm hoa màu cho các nàng nuôi gia súc mới có thịt ăn. Bằng không, một là hẳn không sẵn thú, hai là hẳn không bắt cá, khó trách trong nhà khổ. Nay cần phải thay đổi.

Phùng Thị cười nói: "Vậy thì trồng. Nuôi thêm gia súc, hai người đừng kêu mệt."

Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi nhìn nhau cười, không sợ chút nào.

Hoàng Lão Thực nói: "Mệt cái gì? Buổi sáng ta dậy sớm chút, buổi tối trở về sớm chút, không cho các nàng làm việc nặng. Các nàng làm chút gia vụ sẽ không mệt mỗi. Bình thường rảnh thì ta lên núi đón củi..."

Cả một buổi sáng, không biết hẳn đã nói bao nhiêu câu "bình thường làm cái gì cái gì", an bài hết cuộc sống tương lai, sắp sẵn đến cuối năm, thậm chí xếp hàng đến năm sau.

Nhậm Tam Hòa đi vào nhìn thấy tình cảnh đó.

Đỗ Quyên thấy hắn cầm một miếng thịt lớn trong tay, vội nghênh đón hỏi: "Nhậm thúc, đây là thịt gì vậy?"

Nhậm Tam Hòa cười nói: "Thịt nai."

Nói xong, trên dưới đánh giá nàng, coi nàng có khoẻ không.

Đỗ Quyên cũng trên dưới đánh giá "mỹ nhân ngư" thúc. Cười đến vô cùng sáng lạn.

Hoàng Lão Thực vội vàng đứng dậy tiếp đón Nhậm Tam Hòa, vừa phẩy tay vừa nói: "Nhậm huynh đệ, thịt này người giữ lại, đừng cho chúng ta. Người muốn cho thì cho một miếng nhỏ, đủ cho 2 đứa nhỏ ăn, chúng ta thực cảm kích. Mỗi lần đều mang đến nhiều như vậy, chúng ta không dám nhận. Người cũng cần phải sống đúng không? Người còn chưa cưới vợ đâu."

Đỗ Quyên cảm thấy Lão Thực cha thật đã thay đổi.

Nhậm Tam Hòa cũng kinh ngạc không thôi, cười nói: "Ta một mình ăn nào hết. Để ở nhà cũng bị hư. Mang tới một chút cho Đỗ Quyên và Tước Nhi ăn. Đại Đầu ca ta cũng đưa chút cho Thu Sinh bọn họ ăn."

Phùng Thị bưng bát trà đến đưa cho Nhậm Tam Hòa.

Nàng cũng không khác người, thuận tay nhận thịt, nói: "Nhậm huynh đệ không nấu để ta nấu. Nấu một ít buổi trưa ăn, còn lại đem kho, rồi sấy trên giường lò thành thịt khô, cho Nhậm huynh đệ mang về. Hắn đi sớm về trễ, đói bụng cũng có thể ăn đỡ đói."

Hoàng Lão Thực vội vàng gật đầu, nói như vậy rất tốt.

Phùng Thị liền vào phòng bếp.

Nhậm Tam Hòa kinh ngạc hơn.

Một hồi công phu, Hoàng gia liền hương bay khắp viện.

Lâm gia cũng giống như vậy. Hôm nay Lâm Xuân không đi ra ngoài, chạy tới chạy lui 2 nhà, bồi Đỗ Quyên chơi.

Sau bữa cơm trưa, Nhậm Tam Hòa đi.

Hoàng Lão Thực và Phùng Thị ngồi trong sân, vừa tách hạt bắp, vừa thấp giọng bàn tính thu chi gia dụng, tính toán của cải, xem có thể mang những gì ra ngoài núi đổi tiền bạc và mua thêm chút gia dụng cho trong nhà.

Lại nói đến nhà ông ngoại của Đỗ Quyên.

Gần hai năm rồi Phùng Trường Thuận không tới.

Hoàng Lão Thực nói năm trước hắn muốn đi thăm cha vợ một chuyến, đưa chút thổ sản vùng núi.

Nhưng cha vợ hắn không đợi hắn tới vẫn an, hai ngày sau tự mình tới.

Chiều hôm nay, Đỗ Quyên nhìn thấy rất nhiều hán tử, cúi trên vài con lừa đến trước cửa nhà mình. Tập trung nhìn, còn không phải là ông ngoại? Còn có tiểu di Phùng Minh Anh cũng tới.

Nàng thực thích ông ngoại này, bởi vậy lớn tiếng kêu lên: "Ông ngoại tiểu di"

Quay đầu vào phòng kêu: "Nuơng, tử tử, ông ngoại tới!"

Phùng Thị và Hoàng Tước Nhi vội vàng từ trong nhà chạy đến.

Phùng Thị không tin hỏi: "Từ đâu đến? Sao người sao nhận được ông ngoại vậy?"

Đỗ Quyên vừa nghe than thâm, lại lộ chân tướng.

Tròng mắt chuyển động, nghi ngờ nói: "Nhiều người như vậy, không phải là ông ngoại?"

Phùng Thị chạy đến cửa viện, thấy bóng dáng cao lớn của lão cha đang đến gần, ánh mắt liền đỏ, nức nở nói: "Đứa nhỏ này, nàng đoán đúng rồi. Cũng phải, trừ bỏ ông ngoại người, chúng ta không có thân thích ở xa. Ái dà! Tới sớm như vậy, đừng nói nửa đêm đã dậy?"

Đỗ Quyên cứ vui vẻ, cứ bỏ qua.

Nàng mặc kệ lộ chân tướng, mặt mày hớn hở hướng Phùng Trường Thuận nói: "Ông ngoại, ta rất nhớ người. Tiểu di, ta cũng nhớ người."

Sau đó, nhìn các hán tử phía sau, ai cũng ngăm đen, trừ bỏ đại cữu Phùng Hưng phát, còn lại đều không biết là ai.

Nhưng nàng không dám gọi "Đại cữu", chỉ cười.

Hoàng Tước Nhi cũng đứng bên người nàng, hai người tay cầm tay, cười.

Phùng Trường Thuận nhìn bé gái phấn điêu ngọc trác, ngạc nhiên không thôi, khom lưng ôm lấy nàng, cười hỏi: "Người lạnh lợi như vậy, đoán ra là ông ngoại? Còn nhận được tiểu di sao?"

Phùng Minh Anh cũng tiến lên kéo Hoàng Tước Nhi, cười nói: "Nàng nào nhận được. Còn không phải là Tước Nhi nói với nàng. Tước Nhi, nhớ tiểu di không?"

Hoàng Tước Nhi như cũ có chút sợ người lạ, vẫn còn mơ hồ, nàng không có nói với muội muội mà.

Phùng Thị đưa mọi người vào nhà, vừa kinh ngạc hỏi: "Cha, đại ca, Hưng Vượng, sao các người đều tới?" Ánh mắt nhìn về phía mấy hán tử ở phía sau, sao ngay cả anh em họ bà con đều tới?

Phùng Trường Thuận vốn đang đùa với Đỗ Quyên, nghe xong lời này đột nhiên biến sắc mặt, trầm giọng nói: "Sao lại tới? Không phải người kêu cha tới giúp người nhật xác sao!"

Phùng Thị nhất thời sửng sốt.

Chẳng lẽ cha đến vì chuyện ba ngày trước?

Sao hắn biết được?

Phùng Trường Thuận cúi người ngồi xuống ghé Hoàng Tước Nhi bưng, đặt Đỗ Quyên trên đùi, lên tiếng mắng: "Sao ta nuôi ra người không có tiền đồ như vậy chứ! Người ta thiếu chút nữa làm khuê nữ mình chết đuối, chỉ biết mắng người. Mắng người làm cái rắm gì, còn mang thêm danh bất hiếu. Hưng Phát, Hưng Vượng, Hưng Gia, Hưng Nghiệp, Sao gia, chúng ta đi gặp thông gia!"

Trong đám người vang lên bốn năm tiếng đáp ứng. Có người tháo đồ trên lưng lừa xuống, dắt con lừa vào lều của nhà Đỗ Quyên., Phùng Minh Anh đi theo lấy nước cho lừa.

Ở sân, Phùng Trường Thuận cũng không vào phòng uống trà, làm cho mọi người đều đứng.

Đỗ Quyên nhìn. Ông ngoại muốn tìm gia gia nãi nãi thanh toán sống mái với nhau.

Cái này không thể được!

Trời a! Tại sao không ai nói cho nàng biết, nàng có bốn người cậu?

Nàng vẫn cho là, nàng chỉ có một đại cậu thôi!

Thật tốt, Hưng Phát, Hưng Vượng, Hưng Gia, Hưng Nghiệp, người nhỏ nhất mới mười bốn mười lăm tuổi. So với Phùng Minh Anh lớn một chút, khuôn mặt rất non nớt.

Trước mắt phải ngăn cản hai nhà đánh nhau, đừng gây lớn.

Nàng liền giòn giã kêu "Ông ngoại, ông ngoại!"

Phùng Trường Thuận đang ôm nàng nhưng không để ý tới nàng, chỉ nói "Cùng ông ngoại đi tìm tiểu khốn kiếp kia. Coi ông ngoại giúp người xa giận."

Đỗ Quyên im lặng.

Nàng mới bây lớn, phải khuyên can như thế nào đây?

Phùng Trường Thuận ra lệnh đại nhi tử và Phùng Thị đi thỉnh lý chính đến, mấy bà con xa của Hoàng gia cũng được mời đến, toàn bộ tụ tập ở nhà gia gia của Đỗ Quyên.

Sau nửa canh giờ, người Hoàng gia, Lâm lý chính, còn có rất nhiều lão nhân trong thôn, đều được thỉnh đến nhà gia gia của Đỗ Quyên. Ngoài ra còn có người đến xem náo trong ngoài ba tầng, vây kín cửa nhà Hoàng gia.

Trong nhà chính Hoàng gia, trừ bỏ Hoàng Lão Thực ở trên núi còn chưa trở lại, có Hoàng đại nương và Phụng Cô, Hoàng lão Nhị, Phùng thị, thậm chí Đỗ Quyên, Hoàng Tước Nhi, Lâm Xuân, Cửu Nhi đều có mặt.

Phùng Trường Thuận đợi người đến đông đủ mới nghiêm chỉnh chất vấn Hoàng lão cha: "Hoàng Tiểu Bảo đẩy Đỗ Quyên xuống sông, thiếu chút nữa hại nàng chết đuối, việc này có hay không?"

Hoàng lão Nhị vội vàng nói: "Thông gia đại bá, Đỗ Quyên không có việc gì..."

Phùng Trường Thuận trợn mắt nói: "Con trai của ngươi muốn Đỗ Quyên chết đuối, việc này đúng hay không?"

Hoàng lão cha thấy thông gia mang nhiều người đến, bày trận lớn như vậy, một bụng tức giận. Mặt hắn run lên vài cái, nói: "Cháu gái của ta, ta không đau lòng bằng ngươi sao? Không phải Đỗ Quyên không có việc gì sao? Thông gia muốn gây sự?"

Phùng Trường Thuận "Ba" đập bàn, lớn tiếng quát hỏi: "Ta hỏi thông gia một tiếng, Tiểu Bảo đẩy người đúng hay không?"

Hoàng đại nương the thé nói: "Hai đứa cháu gái đều không có chuyện gì, các ngươi lại tới tìm việc..."

Phùng Trường Thuận gần như là gầm rú nói: "Hoàng Tiểu Bảo muốn muội muội chết đuối, đúng hay không?"

Trong phòng tĩnh mịch một mảnh.

Phùng Trường Thuận cứng cổ, nhìn Hoàng lão cha cười lạnh nói: "Ngươi không dám nói!"

Tay chân Hoàng lão cha run run nói: "Ngươi... Ngươi..."

Phùng Trường Thuận cướp lời: "Ta làm sao?"

Hoàng lão cha nói: "Con nít không biết chuyện, còn có lòng hại người sao?"

Phùng Trường Thuận lại vỗ bàn, quát lên: "Cố ý hay không cố ý, chúng ta trước không nói. Ta chỉ hỏi ngươi một câu: Tiểu Bảo làm như vậy đúng hay không?"

Lâm lý chính híp mắt nhìn thông gia hai bên, không khỏi bội phục Phùng Trường Thuận mọi việc không đề cập tới, chỉ hỏi Tiểu Bảo làm đúng hay không.

Nếu Hoàng lão cha đáp "Không đúng", kế tiếp sẽ có trò hay để nhìn.

Hoàng lão cha cố chống chế, bông mi nói: "Cho dù không đúng, hắn cũng không cố ý làm muội muội chết đuối. Bất quá là con nít tinh nghịch, không hiểu được trời cao đất rộng..."

"Tốt!" Phùng Trường Thuận không đợi hẳn nói xong, liền xen lời hẳn, "Vậy là ngươi nói, Tiểu Bảo làm không đúng?"

Hoàng lão cha bị ép tới góc tường, không thể lui được nữa, không thể làm gì khác hơn đành gật đầu nói: "Là không đúng. Chúng ta cũng..."

"Nếu là không đúng thì phải quản giáo!" Phùng Trường Thuận lập tức bắt lấy lời hẳn nói, "Mời thông gia trước mặt mọi người hảo hảo chỉ bảo Tiểu Bảo, nói với hẳn, không nên làm như vậy!"

Hoàng lão cha tức giận nhìn hẳn chằm chằm không nói gì.

Hoàng đại nương hét lên một tiếng muốn xông lên trước, bị Phượng Cô kéo lại.

Phượng Cô cười làm lạnh nói: "Thông gia đại bá, chúng ta đã quỳ xuống bồi tội với tâu tử, cũng đã đánh Tiểu Bảo..."

Phùng Trường Thuận căn bản không để ý tới nàng, đối với Hoàng lão cha lớn tiếng nói: "Nếu cảm thấy việc này không đúng, nên chỉ bảo cháu trai. Đánh hay không đánh Tiểu Bảo, mọi người không ai nhìn thấy. Mọi người chỉ nhìn thấy bà thông gia đánh chửi cháu gái, đuổi cháu gái chạy xuống sông. Chẳng lẽ cháu trai của ngươi là ông trời, làm sai còn muốn đánh chửi người khác? Hay là nói ở thôn này, hẳn muốn làm chết đuổi ai thì người đó chết?"

Trong ngoài phòng vang lên tiếng nghị luận ong ong.

Trước mắt Hoàng lão cha bỗng tối đen, cổ trần định, bỗng nhiên đứng lên nói: "Phùng Trường Thuận, ngươi không nên khi dễ người quá đáng!"

Phùng Trường Thuận cũng lớn tiếng nói: "Con mẹ ngươi chó má! Lão tử khi dễ người chỗ nào? Cháu nội ngươi làm hại người, lão bà ngươi không mắng cháu trai, ngược lại đuổi đánh 2 cháu gái. Hai đứa bé đáng thương sợ tới mức rút xuống sông. Nếu không nhờ lý chính dẫn người đi tìm thì đã sớm chết. Ngươi còn mắng lão tử khi dễ người?"

Chương 86

Bức

Phượng Cô tiến lên phía trước nói: "Thông gia đại bá, Tiểu Bảo chỉ tinh nghịch chút nhưng Tước Nhi và Đỗ Quyên cũng không phải đèn cạn dầu. Hai nàng cùng Lâm Xuân, Cửu Nhi bọn họ đề Tiểu Bảo tại bờ sông đánh nên và bà mới mắng Tước Nhi vài câu. Cũng không đánh..."

Phùng Trường Thuận lạnh lùng nói: "Vậy người nói: Đỗ Quyên chết đuối thì chết đuối, không thể mắng cũng không thể đánh trả, có phải không? Con trai của người là Hoàng Đế lão tử?"

Phượng Cô nghe xong cứng họng.

Không chờ nàng trả lời, Phùng Trường Thuận lại quay nhìn những người vây quanh cao giọng hỏi: "Ta chỉ hỏi thông gia một câu: Tiểu Bảo hại muội muội là đúng hay sai? Không đúng, có phải nên quản giáo? Hay là cháu trai Hoàng gia là Thiên Vương lão tử, muốn đẩy là đẩy. Ngày khác lại đẩy con nhà ai trong thôn xuống nước cũng không cho người nói. Ai nói là đánh người đó, ai mắng sẽ mắng lại người đó, có phải không?"

Người trong thôn đương nhiên đồng ý với lời của hắn, đều nói hắn nên giáo huấn Tiểu Bảo.

Có người lên tiếng vì là Đỗ Quyên, nếu Tiểu Bảo đẩy con nhà người khác xuống nước, hai nhà nhất định sẽ đánh trả. Thế nhưng Hoàng đại nương chỉ mắng cháu gái, không mắng cháu trai, thật là rất thiên vị.

Có người tiếp lời: "Ngày đó Đỗ Quyên sợ tới mức muốn chết, vừa khóc vừa chạy nói "Nãi nãi, ta không dám nữa, chết đuối cũng không dám" làm người nghe cũng không đành."

Mọi người sôi nổi nghị luận, đều nói quá kỳ cục.

Lâm lý chính mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, ngồi yên không chút sứt mẻ.

Những lão nhân khác cùng Hoàng gia tộc thân, không ai lên tiếng khuyên can.

Hoàng lão cha không thể nhịn được nữa, đối với Hoàng lão Nhị quát: "Đem Tiểu Bảo tới."

Hoàng đại nương the the nói: "Người dám!"

Phùng Trường Thuận cười lạnh nói: "Không dám! Tôn tử của người chính là Thiên Vương lão tử, tương lai giết người nha môn cũng không dám bắt."

Nếu hôm đó Đỗ Quyên và Tước Nhi chết cũng là chết vô ích, không chút quan hệ gì với cháu trai của người."

Hoàng lão cha tức giận nói: "Tiểu Bảo! Lôi tiểu khốn khiếp đến đây!"

Hoàng lão Nhi không nhúc nhích, hấn tự mình đi vào phòng kéo Tiểu Bảo ra.

Tiểu Bảo còn chưa bị đánh đã sợ đến mức khóc thét không thôi.

Hoàng lão cha mặc kệ, thuận tay từ phía sau góc cửa rút ra một cây gậy trúc đuôi gà, lôi Tiểu Bảo đến giữa phòng quỳ dưới đất, nhắm ngay phía sau lưng và hông của đứa nhỏ quát mạnh.

Vừa đánh vừa cắn răng mắng: "Ta cho người tinh nghịch! Ta cho tay người tiện!"

Quát rất lợi hại không chùn tay.

Một là cho người xem. Hai là trong lòng cực hận, hôm nay quá mất mặt.

Tiểu Bảo bị đánh hết thảm không ngừng: "Gia gia, ta không dám nữa! Nãi nãi! Nương! Cha! Gia gia, ta không dám nữa!"

Hoàng đại nương và Phụng Cô roi nước mắt, khóc ngã xuống đất.

Hoàng đại nương nhào qua muốn chặn lại, bị Hoàng lão cha một cước đá văng, tiếp tục quát.

Mỗi một roi như quát vào lòng Hoàng lão Nhi, hấn cầu xin nhìn về phía Phùng Trường Thuận.

Phùng Trường Thuận bình tĩnh không nói, ôm chặt Đỗ Quyên, đem mặt nàng chôn trước ngực mình, còn che hai lỗ tai nàng, không cho nàng xem, cũng không cho nàng nghe.

Đánh vài cái, Đỗ Quyên muốn lên tiếng ngăn cản nhưng giãy dụa không nổi.

Phùng Thị cũng sùi mặt không lên tiếng. Hoàng đại nương nhìn nàng tràn ngập cừu hận. Hận không thể đem nàng nấu ăn.

Ước chừng quát mấy chục roi, vẫn do Lâm lý chính ra mặt ngăn cản nói: "Tốt lắm. Ông ngoại hấn, Tiểu Bảo còn nhỏ, đánh bữa tiệc này cũng đủ rồi."

Phùng Trường Thuận như không có chuyện gì xảy ra nói: "Đủ hay không đủ, ta không thể nói. Cháu trai Hoàng gia, nên dạy thế nào là chuyện của hấn. Tương lai giết người cũng tốt, trở nên nổi bật cũng tốt, dù sao cũng không quan hệ với ta."

Lâm lý chính á khẩu không trả lời được.

Hoàng lão cha tức giận đến muốn hộc máu: còn không phải do hấn bức, hấn mới ra hết sức đánh cháu nội sao? Bây giờ còn nói lời này.

Hắn còn muốn đánh tiếp, Hoàng đại nương nhào tới liều mạng cản mới ngưng được.

Mẹ chồng nàng dâu hai người ôm Tiểu Bảo khóc trở về phòng.

Nơi này, Hoàng lão cha ném gậy trúc lên bàn, nhìn Phùng Trường Thuận nói: "Ta đánh cũng đã đánh, thông gia thống khoái rồi chứ? Nếu là thống khoái, ta cũng hỏi thông gia một câu."

Hắn đưa tay chỉ Phùng Thị nói: "Khuê nữ người trước mặt người trong thôn mắng cha mẹ chồng đoạn tử tuyệt tôn, cái này đúng hay không?"

Hắn cười lạnh, dữ tợn nhìn chằm chằm Phùng Trường Thuận.

Nếu xé rách mặt, hắn cũng không có gì cô kỵ. Đánh xong cháu trai rồi đánh con dâu, hắn sẽ không ngại mệt.

Người trong nhà ngoài sân đều lớn tiếng nghị luận, đều đoán hai ông thông gia hôm nay xem như đấu nhau, cũng không biết cuối cùng ai sẽ chiếm thượng phong, hay là không chết không ngừng.

Phùng Trường Thuận đặt Đổ Quyên hương xuống đất, lớn tiếng nói: "Đúng!"

Cái này, chẳng những Lâm lý chính, ngày cả Phùng Thị nghe xong đều ngạc nhiên.

Với tính tình của cha, hắn là ngoài sáng sẽ mắng nàng một trận, rồi sẽ ngậm trách cứ cha mẹ chồng, sao hôm nay lại ngang nhiên thiên vị nàng?

Nụ cười của Hoàng lão cha cứng lại, tức giận đến ngũ tạng đều bị chấn thương.

Hắn cắn răng nói: "Khuê nữ Phùng gia người là Thiên Vương lão tử? Muốn mắng cha mẹ chồng thì mắng cha mẹ chồng? Bất hiếu cũng là nên?" Hắn hoàn trả nguyên vấn lời của Phùng Trường Thuận.

Phùng Trường Thuận đứng lên, tới gần hắn một bước, hung tợn vẫy tay nói: "Khuê nữ ta tìm không thấy con gái, ngay cả mệnh cũng không cần, thì còn sợ gì? Nếu thật hôm đó không tìm thấy cháu ngoại ta, hôm nay ta đến sẽ đem một nhà của người từ trên xuống dưới, già cả lớn bé, nam nam nữ nữ giết sạch sẽ, còn không phải là đoạn tử tuyệt tôn!" Hoàng lão cha bị sát khí của hắn làm hoảng sợ, cả kinh lùi lại một bước.

Lập tức, hắn cũng tức giận đến bắt đầu điên cuồng, hô lớn: "Tốt! Người tới giết! Lão nhị, đi Cây Lê Câu thôn, kêu nhà lão trượng, nhà cậu người tới đây, chúng ta để thông gia giết! Lão tử sợ người sao? Hôm nay nhất định phải kêu lão đại bỏ mụ bà chanh chua, tang môn tinh này."

Trên đời này, có loại người mềm nắn rắn buông.

Hoàng lão cha cùng Hoàng đại nương đều kẻ muốn thuận mao sò người.

Bọn họ chán ghét Phùng thị, ngoại trừ chuyện thiên vị cháu nội, còn bởi vì tính tình Phùng Thị quá kiên cường, động một chút là cùng bà bà tranh luận. Trong mắt bọn họ, mặc kệ cha mẹ chồng đúng hay không đúng, làm con dâu phải chịu.

Trước đây, có Phùng Trường Thuận duy trì mặt mũi, tốt xấu cũng cho qua. Nhưng trước mắt, Phùng Trường Thuận đứng ra gây chuyện, Hoàng lão cha hạ quyết tâm muốn đại nhi tử bỏ Phùng Thị.

Người muốn mặt, cây muốn da, khẩu khí này hẳn nhất định phải tranh!

Hoàng lão Nhị còn chưa lên tiếng trả lời, bốn đứa con trai và cháu ngoại Phùng Trường Thuận đồng loạt đi lên phía trước, gây trong tay gõ mạnh trên đất một cái, làm mọi người giật mình.

Đỗ Quyên trợn tròn mắt, nên làm sao đây?

Đúng lúc này, Lâm lý chính đập bàn, quát to: "Im miệng cho ta!"

Hắn cũng đứng lên, nhìn Phùng Trường Thuận cười lạnh nói: "Ông ngoại hẳn, vốn chuyện hai thông gia các người ta không muốn xen mồm, nhưng người cũng quá bừa bãi đi. Người dám động thủ ở thôn Thanh Tuyền ta thử xem!"

Lâm Đại Mãnh lập tức hương ra ngoài cao giọng quát: "Ai dám động thủ?"

Nhìn thấy Phùng Trường Thuận mang theo nhiều người đến, Lâm lý chính sợ gặp chuyện không may, vì thế ra lệnh cho nhi tử kêu rất nhiều người đến, đang chờ ở bên ngoài.

Hoàng lão cha và Hoàng lão Nhị đắc ý không thôi: hừ, chỉ có hơn mười người mà dám đến thôn Thanh Tuyền giương oai? Cũng không cần kêu thân thích tới, chỉ cần người trong thôn là đủ rồi.

Phùng Trường Thuận khoác tay cho con cháu lùi lại, trầm mặt nhìn Lâm lý chính.

Hắn không tin hẳn sẽ giúp Hoàng gia. Nếu là như vậy, hôm nay hẳn sẽ dẫn khuê nữ về nhà, cùng Hoàng gia cắt đứt quan hệ, rồi sẽ đi nha môn cáo trạng Hoàng gia.

Lâm lý chính nghiêm mặt nói: "Người đau lòng khuê nữ, chuyện này ta không phản đối. Nhưng tính tình khuê nữ người, người cũng rõ ràng. Hoàng gia cũng không tính bạc đãi nàng. Người cũng lớn tuổi như vậy, chẳng lẽ chưa thấy qua cha mẹ chồng ác độc ra sao? Đánh chửi con dâu cháu trai cháu gái là chuyện thường. Hoàng gia có từng đánh khuê nữ người? Ngược lại là khuê nữ người cả ngày đem con rể người hô tới quát lui."

Hoàng lão cha nói: "Lý chính nói lời công đạo. Hôm nay ta liều chết cũng muốn bỏ mụ bà chanh chua này!"

Phùng Trường Thuận cười lạnh nói: "Vừa lúc. Ta hôm nay đến chính là đưa khuê nữ về nhà. Không cần ngươi hưu, lão tử sẽ bỏ đứa con trai bất lực của ngươi trước. Năm đó mắt lão tử bị mù mới đem khuê nữ gả cho hần."

Một chút cũng không chịu thua.

Hoàng lão cha nghe xong lời này, mắt đều đỏ.

Lâm lý chính cũng chuyển hướng phần nộ quát hần: "Hưu! Bỏ nàng để con trai của ngươi cô đơn lúc tuổi già? Ngươi cho rằng Lão Thực con trai ngươi là hoàng tử hoàng tôn sao, bỏ con dâu lập tức có thể cưới được một hoàng hoa đại khuê nữ khác? Ta nói chuyện cũng không sợ ngươi sinh khí: Nếu hôm nay ngươi hôm nay bỏ con dâu cả, lão Đại nhà ngươi đừng tưởng sẽ đón được dâu ai dám gả vào? Còn có, tính tình hần ù lì như vậy, bà già 50 tuổi cũng không muốn gả cho hần."

Lời này thật ứng với lời của Phùng Trường Thuận vừa rồi. Hoàng lão cha tức giận đến méo miệng nhe răng, không nói được gì.

Mọi người cúi đầu cười thầm: bà già 50 tuổi, ai còn gả nữa chứ?

Lâm lý chính nói tiếp: "Tính tình Phùng Thị cứng rắn một chút nhưng cũng không tệ lắm, cũng hiểu kính các ngươi. Ngươi chưa thấy qua vợ bất hiếu trong thôn chúng ta sao? Con dâu ngươi trừ miệng cứng một chút, có điểm nào xin lỗi các ngươi? Các ngươi cũng quá thiên vị đi, nhà đại nhi tử nghèo như vậy, còn chọn tam nhật tứ. Lúc này càng không đúng: Tiểu Bảo đây Đỗ Quyên xuống sông, lão bà ngươi không đánh cháu trai, lại đuổi đánh cháu gái. Đây không phải là bất công một chút, mà là tim đều nhét vào nách! Ngươi nghĩ là người trong thôn đều bị mù, đều nhìn không thấy? Ngươi muốn bỏ nàng, nước miếng người trong thôn đều có thể làm ngươi chết đuối."

Phùng Trường Thuận nhìn Hoàng lão cha xấu hổ đến tím mặt, không khỏi cười lạnh.

Nhưng Lâm lý chính lại quay đầu đối với hần nói: "Thông gia ông ngoại nháo như vậy có chỗ tốt gì? Ta thấy ngươi cũng là người có khả năng, khuê nữ hưu về nhà, nói vậy ngươi cũng có thể giúp nàng lại tìm một nhà khác. Nhưng ngươi không nghĩ đến 2 đứa cháu ngoại, sau này sẽ sống như thế nào? Mẹ kế sẽ tốt với các nàng sao?"

Phùng Trường Thuận cũng không thật muốn động thủ đánh giết. Đầu óc hần không bị hỏng a.

Hôm nay mang rất nhiều người đến, tuy cũng tính toán mức xấu nhất, nhưng đa phần cũng vì thanh thế mà thôi, làm cho Hoàng gia xem, cho khuê nữ có chỗ dựa. Xảy ra chuyện như vậy, nếu nhà mẹ đẻ không cường thế, tương lai khuê nữ ở nhà chồng ngày càng không dễ qua.

Nghe xong lời Lâm lý chính nói, tâm tư lay chuyển, nhân thể xuống đài, nói: "Lý chính nói đều đúng! Ta cũng không phải là người không phân rõ phải trái. Trước kia mỗi lần đến, ta đều thăm chỉ bảo khuê nữ, ta cũng không thiên vị. Nhưng là lúc này bất đồng, 2 đứa cháu suýt chút mất hết. Thông gia lại không như người ta, bọn họ dung túng Tiểu Bảo như vậy, trưởng thành sẽ ra sao? Còn không đi giết người!"

Hoàng lão cha cả giận nói: "Sao ngươi biết được ta không như người ta? Ta không lo sao?"

Lâm lý chính ngăn hấn lại nói: "Tiểu Bảo không đúng, nên quản giáo. Hoàng Lão Thạch (tên Hoàng Lão cha) vừa rồi đã quản giáo, chúng ta đều nhìn thấy. Bây giờ đến phiên Phùng thị, ngày đó mắng Hoàng gia đoạn tử tuyệt tôn là không đúng. Ta nói lời công đạo, các ngươi phải nghe. Phùng Thị quỳ xuống nhận sai với cha mẹ chồng, kính trà. Nếu không nghe, ta cũng lười quản chuyện các ngươi, tùy hai nhà các ngươi nháo đi. Muốn đánh thì không được, chờ ta đưa quan phủ tới rồi các ngươi muốn chặt muốn chém gì thì tùy."

Nói xong nhìn Phùng Trường Thuận.

Phùng Trường Thuận lại nhìn về phía Hoàng lão cha, nói: "Hấn muốn ghét bỏ khuê nữ ta, muốn bỏ nàng, ta sẽ lĩnh trở về. Nếu hấn thừa nhận mình bất công, tốt lắm, ta sẽ cho khuê nữ quỳ xuống nhận sai."

Miệng Lâm lý chính nghiêng nghiêng, thăm nghĩ hấn thật lợi hại, một bước cũng không nhường.

Hoàng lão cha cũng cười lạnh nói: "Con dâu là người kiên cường, nàng chịu nhận sai sao? Ái dà, thật là mặt trời mọc từ hướng tây, ta còn sợ không chịu nổi đâu!"

Hai người đánh thái cực.

Lâm lý chính sinh nộ khí, thăm nghĩ khốn khiếp mới muốn quản chuyện các ngươi.

Thứ gì!

Đang muốn nổi giận, chợt nghe tiếng nói mềm mại truyền đến: "Ta, tỷ tỷ và nương cùng nhau quỳ xuống dập đầu nhận sai với gia gia nãi nãi. Gia gia, ngươi đừng nóng giận, ta sẽ không đánh Tiểu Bảo ca ca, roi xuống nước chết đuối cũng không lên tiếng. Gia gia, ngươi ngồi xuống. Ông ngoại, ngươi cũng ngồi xuống."

Thời khắc máu chót, rớt cuộc Đỗ Quyên lên tiếng.

Không lên tiếng có thể xong sao?

Hai lão hán không chịu thua kém, cuối cùng xui xẻo là cả nhà nàng.

Chương 87

Công Năng Bôi Trơn Của Tiểu Đổ Quyên

Đổ Quyên cười híp mắt đẩy hai lão đầu ngồi xuống, kéo Hoàng Tước Nhi đến đập đầu với Hoàng lão cha.

Lạy xong lại quay đầu ngoác Phùng Thị nói: "Nương, nhanh đến đập đầu. Lạy xong về nhà nấu cơm. Ông ngoại đi thật xa đến, còn chưa ăn cơm nữa."

Lúc này Phùng Thị không cưỡng lại, xuống bậc thang khuê nữ bắc cho mình.

Nháo đến bị huu, đương nhiên không phải nàng muốn thế.

Hai ngày nay nàng và Hoàng Lão Thực thực ân ái, mới không muốn tách ra đâu. Còn có, nàng thật luyến tiếc 2 đứa trẻ.

Lâm lý chính trưng lớn mắt nhìn tiểu Đổ quyên, lại nhìn mấy vị lão nhân khác, nhin không được cười to nói: "Nhìn xem, 2 người các người cộng lại hơn một trăm tuổi còn không bằng đứa bé mấy tuổi. Hoàng Lão Thạch, cháu gái người được a! Nghe ta một câu: đừng quá thiên vị. Cháu gái không phải đều vô dụng. Người cứ xem vợ ta, nếu không phải Đại Mãnh nhà ta giúp nhà mẹ đẻ nàng, hai huynh đệ của nàng sợ sống không được lâu, đừng nói là thành gia lập nghiệp. Sau này Tiểu Bảo nhà người, nói không chừng sẽ có lúc xin nhờ muội muội."

Mọi người đều cười sôi nổi phụ họa.

Hoàng lão cha nhìn kỹ Đổ Quyên, nhin không được cũng mềm lòng, hỏa khí tiêu tan chút.

Lâm lý chính lại sai người kêu Hoàng đại nương, mẹ con Phùng Thị đập đầu nhận sai.

Hoàng đại nương ghi hận Phùng Thị không vì Tiểu Bảo cầu tình, còn làm bộ làm tịch không nguyện ý đi ra, ôn ào nói muốn lão già bỏ con dâu cả. Vẫn là vợ Lâm Đại Mãnh tới, đem lợi hại quan hệ ngăn lại, hỏi nàng có phải nhất định muốn nháo cho nhà đại nhi tử nhà tan người mất mới từ bỏ hay không. Nàng mới nhân thể xuống đài.

Sau khi ra ngoài, Đổ Quyên trái một tiếng "Nãi nãi ", phải một tiếng "Nãi nãi ", còn có Phùng Thị không nghiêm mặt, rất thành tâm đập đầu, trên mặt nàng mới tươi hơn một chút.

Đúng lúc này, Hoàng Lão Thực rút cuộc trở lại.

Hắn cũng một một gùi lớn thổ sản vùng núi, vừa vào thôn đã nghe thấy người ta nói nhạc phụ (cha vợ) và cha hắn nháo. Hắn sợ tới mức kích động không thôi, vội vội vàng vàng đuổi tới.

Vào cửa vừa lúc nhìn thấy Phùng Thị, Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên đập đầu với cha mẹ.

Hắn không biết xảy ra chuyện gì, chỉ sợ cha nương lại phát tác với vợ và khuê nữ, nhào qua lôi ba mẹ con vào trong ngực, đối với cha mẹ cầu khẩn nói: "Cha! Nương! Tước Nhi và Đỗ Quyên mới nhặt được cái mạng về, tạm tha các nàng đi. Vợ... Vợ bị lão Nhị đập vào đầu, cũng không tốt..."

Lời này giống như cha mẹ mình đang khi dễ kia ba mẹ con vậy.

Trước mặt thông gia, Hoàng lão cha cảm thấy triệt để mắt mũi, hỏa khí vừa tiêu xuống lại "bùng" lên, vỗ bàn mắng: "Đồ không có tiền đồ! Đời này người để người đàn bà này cười trên đầu..."

Không biết là Phùng Trường Thuận vừa nhìn thấy Hoàng Lão Thực lửa giận cũng bốc cao vạn trượng. Lúc trước nghĩ tính tình khuê nữ cứng rắn chút, cố ý chọn một người thành thật làm con rể, ai ngờ lấy Lão Thực thật thua thiệt lớn.

Trong lòng hắn hồi hận không tả xiết.

Hắn không đợi Hoàng lão cha mắng xong, cũng cao giọng mắng: "Con rể, người thật là Lão Thực. Ta cũng không trông cậy vào người bảo hộ vợ, nhưng người phải bảo hộ khuê nữ chứ. Ngay cả súc sinh đều hiểu được hộ tể kìa. Người là hán tử sao? Khuê nữ bị con người ta đẩy xuống nước, người ngay cả rắm cũng không dám phóng một cái. Con người ta là con vàng con bạc, con của người không phải là người nuôi sao, so với người còn thấp hơn một khúc, xứng đáng bị chết đuối, đúng hay không?"

Đáng thương Hoàng Lão Thực bị cha và nhạc phụ mắng đến ngơ ngác, trong ngoài không được lòng người.

Cả nhà Hoàng lão cha càng tức giận: đây là châm ngòi Hoàng gia huynh đệ đối đầu đây!

Lâm lý chính thấy vốn không sao, Hoàng Lão Thực vừa trở về, 2 thông gia lại cãi nhau, cũng sinh khí, quát lớn một trận, rồi mới đem ngăn chặn lại cuộc khẩu chiến thứ hai.

Hắn lại mắng Hoàng Lão Thực một trận, nói hắn cũng không bằng Đỗ Quyên.

Không dễ dàng làm phân tranh trở lại bình thường, Lâm lý chính muốn đi. Một khắc hắn cũng không muốn ở lại nơi này.

Sao Đỗ Quyên có thể để cho hắn đi.

Nếu là lý chính, thì "Chuyện tốt làm đến cùng, đưa Phật đưa đến Tây Thiên." Nếu lúc này bỏ đi, quay đầu ông ngoại và gia gia có lời không hợp tai, nói không chừng lại sẽ cãi nhau. Gây chiến, gia gia nãi nãi thật muốn bỏ nương, nhà nàng liền xong.

Vì thế, nàng nhào qua ôm lấy chân Lâm lý chính, cười mềm giọng kêu lên: "Lý chính gia gia, tới nhà ta ăn cơm đi. Nương ta làm rượu ngọt chín rồi. Thái gia gia cũng đi. Gia gia, nãi nãi, tiểu thúc cũng đều đi."

Lâm lý chính nhìn tiểu nữ oa cười, môi mắt cong cong, bộ dáng cố sức lấy lòng, vừa kinh ngạc vừa đau lòng.

Hắn nhớ tới lời cha mẹ nói qua, liền cười ngò ngu xuống lại, nói: "Tốt! Chúng ta đều đến nhà tiểu Đổ Quyên ăn cơm. Đem thịt của nhà người ăn sạch, người cũng đừng có đau lòng."

Ai ngờ Cửu Nhi nghe nói đi nhà Đổ Quyên ăn cơm, phi thường vui vẻ, vội lớn tiếng nói: "Đến nhà ta lấy thịt. Hôm qua cha mới đánh một đầu hoẵng. Nhà muội muội thật nghèo không có thịt đãi khách."

Nói xong vội vàng chạy đi, Lâm Xuân cũng vội vàng đi theo.

Một lão nhân "phốc" phun ra một ngụm trà, râu dính nước nhắm chảy tít tách, ha hả cười nhìn về phía Lâm lý chính.

Lâm lý chính thảm máng: "Tiểu tử đáng chết, ăn cây táo rào cây sung!"

Lập tức, Lâm Đại Mãnh cũng tiến vào hoà giải, tiếp đón Hoàng gia và Phùng gia và các lão nhân ở đây chứng kiến, đồng loạt đi đến nhà Đổ Quyên.

Đổ Quyên bận rộn kêu "Gia gia" "Nãi nãi" "Đại gia gia" "Thái gia gia", tiếp đón bọn họ đi nhà mình. Lại thấp giọng nói với Hoàng Tước Nhi, dắt nương và kéo cha đi.

Lúc này, đứa bé như thuốc bôi trơn, ở giữa điều hòa hai bên.

Hoàng Tước Nhi liên tục gạt đầu, một tay kéo cha, một tay dắt nương.

Vừa rồi Đổ Quyên nói cho nàng biết, nói nếu nương bị bỏ, từ đó sẽ không cần các nàng, trở về nhà ông ngoại. Các nàng sẽ thành trẻ không nương. Sau này nếu cha cưới mẹ kế, sẽ thành thiên lôi mắng các nàng, còn không cho ăn cơm no.

Nàng nghe xong hoảng sợ không thôi, bởi vậy kiên quyết giữ chặt cha mẹ.

Đổ Quyên khó xử hơn, không biết là nên nắm ông ngoại hay là gia gia.

Cuối cùng nàng căn cứ nguyên tắc "ưu tiên phụ nữ", tay nắm Hoàng đại nương, miệng hô "Gia gia, ông ngoại", cười híp mắt đi.

Đều đi, ngay cả Hoàng lão Nhị cũng được đại ca gọi đi.

Chỉ có Phượng Cô không đi, nói là Tiểu Bảo ngủ, nàng muốn chiếu khán.

Đỗ Quyên kiệt lực cứu vãn, lại không hạ cố nhận người tiểu thẩm này.

Trong mắt nàng, Hoàng lão cha và Hoàng đại nương đến chết cũng bất công, nhưng tiểu thẩm lại là người hiểu chuyện. Người hiểu chuyện còn nháo cho như vậy, Đỗ Quyên thực không thích. Đối với loại người khéo đưa đẩy này, từ trước đến giờ nàng luôn kính nhi viễn chi.

Đoàn người trùng trùng điệp điệp đi tới nhà Đỗ Quyên.

Các nam nhân ngồi nói chuyện trong nhà chính. Phùng Thị xắn tay áo vào phòng bếp. Vợ Đại Đầu và vợ Đại Mãnh cũng tới hỗ trợ.

Đỗ Quyên mắt thấy gà trong nhà lại "tráng liệt hi sinh" ba con, đau lòng muốn chết.

Phùng Minh Anh cũng muốn vào phòng bếp giúp đỡ, bị vợ Đại Mãnh đẩy đi ra, "Người vài năm mới đến nhà tỷ tỷ người một lần, sao có thể để người làm việc. Đi ra ngoài nghỉ ngơi. Tối qua nửa đêm đã thức dậy, đi lúc này mới đến, chắc mệt muốn chết rồi đi?"

Phùng Minh Anh ngượng ngùng cười nói không sao nhưng cũng đi ra ngoài.

Nàng thấy Hoàng Tước Nhi đứng trên ghế quạỵ chén tương, vội vàng đi tới.

Đỗ Quyên đang ở phía dưới ngược nhìn. Thấy nàng tới vội cầu khẩn nói: "Tiểu di, ôm ta lên xem dưa chuột chấm tương được chưa."

Mấy ngày nay, hái được rất nhiều dưa chuột non tươi, trực tiếp ném vào vại muối. Nàng mãi nghĩ đến hình dạng dưa chuột sau khi muối, lại muốn ném thử.

Phùng Minh Anh liền ôm lấy nàng.

Một chén đất đầy tương, trên mặt đã phơi thành màu đen. Hoàng Tước Nhi không ngừng quay trên dưới hoà trộn với nhau, màu đen bị pha loãng, toàn bộ tương thành màu vàng sẫm.

Rồi lại lật ra một quả dưa chuột mềm cỡ bằng chiếc đũa, lật tới lật lui.

Đỗ Quyên nhìn, tưởng tượng tới hương vị ê ẩm, quai hàm ứa nước miếng.

Phùng Minh Anh ngửi ngửi, rành nghề nói: "Tương cũng không tệ lắm. Nếu bỏ chút tôm vào, hương vị càng thơm hơn."

Đỗ Quyên vội hỏi: "Thật sao? Nấu chín tôm bỏ vào?"

Phùng Minh Anh lắc đầu nói: "Không phải. Tôm chín cũng được. Thả tôm vào vại tương đặc biệt thơm. Trộn tương với tỏi, gừng, ớt đing, lại thêm chút thịt băm, bỏ vào trong vại đậy kín một thời gian, đến thời điểm múc ra ăn, một phòng đều ngửi thấy mùi."

Đỗ Quyên càng nể phục, lại hỏi "Thật sao? Chúng ta làm ngay lập tức có kịp không?"

Phùng Minh Anh nói: "Không có trứng tôm thì làm như thế nào. Nhà người có tôm không?"

Vừa dứt lời, chợt nghe bên cạnh có người nói tiếp: "Ta có tôm lớn."

Mấy người không để ý chung quanh, đột nhiên có người lên tiếng, đều giật mình.

Xoay mặt nhìn, thì ra là Nhậm Tam Hòa. Không biết hắn đến bên cạnh từ lúc nào, đôi mắt lóe sáng có thần nhìn Phùng Minh Anh.

Mặt Phùng Minh Anh liền đỏ.

Đỗ Quyên phát hiện tiểu di then thùng, vội ngắt lời hỏi: "Nhậm thúc, sao người có tôm?"

Nhậm Tam Hòa thấy vẻ mặt nàng nghi hoặc, mỉm cười nói: "Sao ta không thể có tôm? Ta còn có thịt nai nữa. Ta về lấy mang đến cho các người làm tương."

Nói xong xoay người bước nhanh ra ngoài.

Vừa đi vừa nghĩ. Hắn đâu chỉ có tôm, nhà hắn cái gì cũng có.

Hắn cả ngày đi lại trên núi, nhìn thấy thứ tốt cũng không quản mình có cần hay không, chỉ cần cảm thấy tiểu Đỗ Quyên sẽ thích hoặc đối với nàng có ích, hắn đều sẽ mang về nhà. Từ được liệu đến ăn, mặc, chơi, dùng, không thứ gì mà không bao lấy.

Nhưng là mấy thứ này, hắn không thể đều đưa đến Hoàng gia.

Hắn nghe Lâm Đại Đầu nói, bắt đầu từ buổi tối đầu tiên Đỗ Quyên vào Hoàng gia, Phùng Thị và cha mẹ chồng bên phân tranh không ngừng. Hắn cũng hiểu nguyên do, bởi vậy không dám quá chăm sóc nàng.

Ngày hôm qua hắn ở trong một sơn cốc, phát hiện một đầm nước trong vắt, bên trong có thật nhiều tôm to béo. Thân tomm xanh trong suốt, không chú ý gần như không nhìn thấy chúng nó.

Hắn cảm thấy vui vẻ, muốn bắt về ngay lập tức cho Đỗ Quyên ăn.

Nhưng hắn lên núi săn thú, không phải đi bắt cá nên không có đồ đựng tôm.

Suy nghĩ một hồi, hắn tháo ống trúc đựng nước uống xuống, lại cắt cỏ bên một cái lưới nhỏ, lưới tôm đựng trong ống trúc mang về.

Tối qua không tiện đưa đến Hoàng gia, nên nuôi trong thùng gỗ, chuẩn bị hôm nay đưa.

Ai ngờ Phùng Trường Thuận mang theo một đoàn con cháu vào núi đến tìm thông gia tính sổ.

Trong lòng hấn âm thầm cao hứng, lại sợ Đỗ Quyên bị vạ lây, liền theo lời mời của Lâm Đại Mãnh đi theo một bên phòng ngừa bọn họ đùa giỡn còn kịp hành sự tùy theo hoàn cảnh.

Dưới sự khuyên can của Lâm lý chính, hai thông gia tạm thời giải hòa. Tới nhà Đỗ Quyên, bọn họ thay đổi phương thức, đem mâu thuẫn khúc mắc từ trước đến nay, từng vụ từng kiện đều lôi ra bàn bạc bác bỏ, lý luận.

Ý tưởng là tốt, hi vọng sau khi nói mở rõ ràng, song phương có thể cởi bỏ hiềm khích lúc trước.

Nhưng tục ngữ nói "Thanh quan khó xử việc gia đình", công nói công lý, bà nói bà lý, sao có thể giải thích rõ ràng được?

Lúc bắt đầu, song phương có thể tâm bình khí hòa trần thuật ý nghĩ của mình và lắng nghe ý kiến đối phương. Nói một lúc giọng liền lớn, lại cãi nhau.

Cũng may có Lâm lý chính cùng những lão nhân trong thôn ở đây, mới không nháo lớn.

Nhậm Tam Hòa nghe được sắc mặt âm trầm, không kiên nhẫn đi ra ngoài.

Bỗng liếc mắt nhìn thấy Phùng Minh Anh, một thiếu nữ trẻ tuổi hoạt bát đang ôm Đỗ Quyên, kiên nhẫn cùng Hoàng Tước Nhi tử muội nói gì đó.

Tâm hấn vừa động, liền đi qua nghe.

Vừa lúc nghe nói là muốn dùng tằm, hấn mỉm cười tiếp lời, cũng làm cho Đỗ Quyên vui vẻ ngoài ý muốn

Chương 88

Nháo Lên Làn Nữa

Đỗ Quyên thấy Nhậm Tam Hòa thật sự có tâm, vội tận lực giặt giũ tiêu di, lập tức kêu nàng làm tương, "Tiêu di làm trước một lần cho ta và tỷ tỷ xem, chứ đợi tới ngày mai người đi về sẽ không có ai dạy chúng ta. Hôm nay người dạy, về sau chúng ta tự mình có thể làm."

Sau khi Đỗ Quyên lớn lên, đây là lần thứ nhất Phùng Minh Anh gặp nàng.

Nghe xong lời này, nàng nhin không được bật cười nói: "Xem cái miệng nhỏ này của người, sao có thể nói như vậy? Tước Nhi còn có thể nói chứ người nhỏ như vậy đã muốn học rồi? Được rồi, ta giúp các người làm hai vò. Cái này là ta nghe nữ đầu bếp ở trấn trên nói đó. Bình thường người ta không có đủ nguyên liệu, không nghĩ tới ngay cả thịt nai hấn cũng có, làm ra khẳng định ngon."

Nói xong, lại hạ thấp giọng hỏi: "Lấy đồ của người ta thích hợp sao?"

Đỗ Quyên vội nói: "Nhậm thúc rất tốt với nhà chúng ta. Không cần gấp gáp. Chúng ta làm nhiều chút, đưa hấn một vò."

Hoàng Tước Nhi cũng gật đầu nói: "Nhậm thúc tốt lắm."

Trong lòng nàng, Nhậm thúc còn thân hơn tiêu thúc.

Phùng Minh Anh thấy hai người đều nói như vậy, nhớ tới tính nết của đại tỷ, nếu không đúng như vậy, nhất định sẽ không cho các nàng lấy đồ của người khác nên gật đầu nói: "Vậy chúng ta ra vườn hái một ít ớt, cần trái chín đỏ. Lại rửa mấy cái vò. Ai nha! Nhà các người không có vò thì dùng vại sành đựng đi, cũng giống nhau."

Đỗ Quyên vui vẻ giúp rửa gừng.

Đối với việc nàng tràn đầy hứng thú.

Nông dân phơi tương, muối dưa lát dạ, cũng vì cần dùng tới. Mọi việc làm cũng đều vì sinh hoạt.

Nhưng Đỗ Quyên càng để ý tới sự hưởng thụ và nội hàm sinh hoạt.

Không nhất định phải ăn tốt nhất, mặc tốt nhất, ở tốt nhất, cũng không phải vì sinh hoạt mà lao động mệt nhọc không để mắt đến lạc thú sinh hoạt cá nhân, mà là rất vui vẻ, rất dụng tâm để ý tới cái ăn, cái mặc và nơi ở, hơn nữa rõ ràng tận hưởng lạc thú làm việc, hưởng thụ thành quả lao động.

Đây mới thật sự là sinh hoạt, chân chính sinh hoạt điền viên!

Rất nhanh, Nhậm Tam Hòa khiêng một cái thùng gỗ tới, một tay còn xách một miếng thịt nai thật lớn. Lâm Xuân và Cửu Nhi chạy theo sau.

Phùng Minh Anh thăm dò nhìn vào thùng, kinh ngạc nói: "Tôm lớn như vậy. Còn sống?"

Rồi vui vẻ nói tiếp: "Hôm nay không làm. Trước nuôi tôm thêm hai ngày để đồ bẩn bụng bẩn thải ra sạch sẽ. Cũng không nấu, cứ như vậy bỏ vào trong tương, như vậy mới thật thơm!"

Đỗ Quyên gấp gấp hỏi: "Không làm? Ngày mai tiêu đi đi về rồi thì phải làm thế nào?"

Nàng sợ tiêu đi đi không ai làm mẫu, quay đầu làm ăn không ngon, uổng phí thứ tốt.

Phùng Minh Anh vội nói: "Không có việc gì. Ta nói cho nương người biết làm như thế nào."

Nhậm Tam Hòa đứng bên cạnh, bỗng nhiên nói: "Tôm này ta đã nuôi hai ngày."

Phùng Minh Anh nghe vậy nhìn về phía hắn.

Nhậm Tam Hòa lại giải thích: "Tôm này vốn lớn ở trong đầm sâu trong núi, nước rất sạch sẽ. Ta vớt về sợ chết, thay nước mấy lần, nuôi được hơn một ngày."

Đỗ Quyên cao hứng nói: "Tiêu đi, vậy mình có thể trực tiếp làm không?"

Hoàng Tước Nhi cũng hưng phấn gật đầu. Cửu Nhi cùng Lâm Xuân cũng ồn ào hồi nhanh làm.

Phùng Minh Anh bị Nhậm Tam Hòa nhìn, có chút không được tự nhiên, vội nói: "Vậy không cần nuôi thêm, mình có thể làm. Này đó... Không cần nhiều như vậy, dùng một nửa là đủ rồi."

Nói xong, kêu Hoàng Tước Nhi lấy rổ nhỏ đến vớt tôm.

Đỗ Quyên hỏi rõ bước kế tiếp, vội thỉnh Nhậm Tam Hòa đem hũ sành đựng tương từ trên giá xuống dưới. Đặt dưới đất, dễ làm việc hơn.

Phùng Minh Anh vớt ước chừng một cân tôm, lại dùng nước ấm rửa kỹ một lần, rồi mới đổ vào trong hũ tương.

Những con tôm liền bung nhảy lên, thật nhanh nàng dùng gậy trúc quay đều.

Đám tôm bị khuấy đều với tương như hãm sâu trong đầm lầy, rốt cuộc giãy dụa không nổi.

Cửu Nhi, Lâm Xuân, Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi đồng loạt ngồi xổm bên cạnh, nhìn chăm chăm động tác của nàng.

Thấy tôm bị vảy hãm, Lâm Xuân và Cửu Nhi cười ha hả, cảm thấy thú vị vô cùng.

Đỗ Quyên không đành lòng xoay mặt đi, hí hửng nói: "Đám tôm này quả thực quá xui xẻo!"

Không phải nàng giả mù sa mưa, tươi sống bị sặc chết như vậy, thật sự là quá xui xẻo.

Hoàng Tước Nhi liên tục gật đầu, có chút đồng tình.

Phùng Minh Anh cảm thấy mình giống như hung thủ, có chút ngượng ngùng. Muốn giải thích lại không biết nói như thế nào. Không phải lần đầu nàng giết cá nấu tôm, thật không thương xót bọn nó. Nếu giải thích, giống như có chút làm bộ làm tịch.

Vì thế ngượng ngùng cười nói: "Người luôn phải ăn uống a."

Đội quấy đều, Phùng Minh Anh mới bắt đầu làm thịt chung tương.

Thớt gỗ, dao trong bếp đều bị chiếm dụng, đành phải mượn một bộ từ nhà Lâm Xuân. Đem thịt nai cắt nhỏ, sau đó nấu trên lò than chín khoảng tám phần, rồi vớt ra để một bên.

Việc còn lại cũng rất dễ dàng, chỉ cần múc chút tương ra, trộn với tỏi gừng băm nhuyễn, thịt nai, dùng sức quấy. Đội quấy đều lại chia đôi ra, một nửa cho ớt băm vào là làm thành hai loại khẩu vị cay và không cay.

Đỗ Quyên không nháy mắt nhìn chằm chằm, thỉnh thoảng nêu vấn đề:

"Thịt nai nấu bao lâu là được?"

"Uh, nấu chín quá thì nhai không được, cũng không thơm."

"Cho nhiều tương như vậy có bị mặn không?"

"Món này dùng để ăn lâu. Nếu bỏ ít tương dễ bị hư."

"Không bỏ dầu?"

"Không thể thả dầu, bỏ dầu dễ bị hư."

Cửu Nhi nóng vội hỏi: "Tiểu di, hiện tại có thể ăn chưa?"

Phùng Minh Anh cười nói: "Cũng có thể ăn, chỉ là chưa ngấm lâu, chưa thấm lắm. Ngươi ném thử." Nói xong, dùng chiếc đũa nhúng một chút, đưa đến miệng Cửu Nhi.

Quả nhiên Cửu Nhi ăn, vừa trúng bên cay, nhất thời suýt xoa: "Thật là cay!"

Lâm Xuân và Đỗ Quyên đều cười ha hả.

Đội toàn bộ quấy hoàn tất, Phùng Minh Anh thở ra một hơi, nói: "Vậy thì tốt rồi. Để ngấm một hồi, đợi buổi tối bỏ vào trong vại bịt lại."

Rồi đặc biệt dặn dò Hoàng Tước Nhi nói: "Tước Nhi, chờ thêm nửa tháng, nhớ nói rõ cho nương người biết, rửa chút nấm bỏ vào. Mùi vị đó thì tốt hơn."

Đỗ Quyên lập tức hỏi: "Sao không bỏ vào bây giờ?"

Phùng Minh Anh nói: "Nấm ngon miệng hơn thịt nai. Nếu bỏ vào bây giờ, ngâm một thời gian dài sẽ bị mặn."

Đỗ Quyên bưng tỉnh đại ngộ, ra vẻ "Thì ra là như vậy."

Phùng Minh Anh thấy nàng chuyên chú như thế, cảm thấy chơi vui, đưa tay búng gò má của nàng một cái, thích thú nói: "Người cái tiêu nhân tinh!"

Bỗng nhiên nàng phát hiện một ánh mắt, quay đầu lại nhìn. Nhậm Tam Hòa vẫn không đi, vẫn ở bên cạnh nhìn bọn họ.

Nàng có chút xấu hổ, lại không tiện nói hấn. Chung quy người ta vừa đưa tôm và thịt đến, vì thế cười hỏi: "Người cũng muốn học nấu ăn?"

Nàng gan lớn. Đây là đang trêu chọc Nhậm Tam Hòa: người một đại nam nhân, nhìn chăm chăm đám con gái làm làm chi? Nhìn nàng hay là nhìn tương?

Ai ngờ Nhậm Tam Hòa đón ánh mắt của nàng lắc đầu nói: "Ta chỉ nhìn xem."

Chẳng những không lúng túng, còn tiếp tục nhìn kỹ trên dưới đánh giá nàng.

Phùng Minh Anh lúng túng hơn liền cúi đầu xuống.

Đỗ Quyên nhìn ra không đúng, nhìn Nhậm Tam Hòa giòn tan nói: "Nhậm thúc nhìn chăm chăm tiểu di ta làm chi? Có phải tiểu di ta đẹp không?"

Nhậm Tam Hòa không thể bảo trì vẻ mặt lạnh nhạt. Cười không được, nói cũng không phải, hấn chặt vật quay đầu đi ra ngoài.

Phùng Minh Anh phốc xuy cười một tiếng.

Đang định nói chuyện, bỗng nhiên một thanh âm vang lên từ nhà chính "Đông". Có người đập bàn.

Lắng nghe, chợt nghe Hoàng lão cha lớn tiếng nói: "Ở riêng thì sao? Ở riêng cũng là huynh đệ! Là huynh đệ thì phải giúp đỡ!"

Phùng Trường Thuận quát: "Giúp đỡ? Chê cười! Lúc nào lão nhị nhà người giúp qua ca hấn? Đừng để ta nói ra lời mất mặt. Nhà ai hai huynh đệ tách ra sống một mình sớm như vậy? Còn không phải lão già người bắt công. Con trai út làm thợ mộc kiếm được tiền, ngại con trai lớn Lão Thực liên luy hấn, nên sớm tách bọn họ ở riêng."

"Tách ra thì sao? Con trai ta, ta còn bạc đãi hấn?"

"Người đang bạc đãi hần. Nếu đã phân gia tự lập môn hộ, sao người vẫn muốn như trước kia? Con trai lớn có được thứ gì đều phải biếu tặng cho người, vậy thì ở riêng làm cái gì?"

"Hần là con ta. Nhi tử hiếu kính lão tử là chuyện phải làm!"

"Con cái hiếu kính cha mẹ là nên. Cả nhà con rẻ có đói chết cũng nên hiếu kính các người trước, nhưng người không nên bắt hần hiếu kính huynh đệ. Ta thấy con rẻ thật đáng thương, liều mạng từ ngoài núi mang muối về, hiếu kính người năm cân còn chưa đủ, lại muốn tám cân. Ta hỏi người, nhiều muối như vậy đều do hai người ăn? Một nhà con trai út của người không động tới? Người cũng không sợ ghen chết!"

"Người... Lão nhị nhà ta chưa cho đại ca hần đồ sao? Hôm đó nãi nãi nằng cho Đỗ Quyên mấy cân thịt dê kìa."

"Đừng nói nữa! Nói ra ta đều thay người mất mặt. Cầm nhiều muối như vậy còn không biết đủ, cứ cách năm ba bữa đến cửa đến mượn muối. Cháu ngoại nhỏ không hiểu chuyện, nghe nói cha vợ tiểu thúc đưa thịt dê đến, nằng thềm ăn liền tới cửa mượn thịt. Cháu gái đến cửa mượn thịt, còn đưa mười cái trứng trà hiếu kính gia gia nãi nãi mới cho hai cân thịt. Người cho là đến xin cơm sao?"

Luận đấu võ mồm, ba Hoàng lão cha cộng lại cũng không là đối thủ của Phùng Trường Thuận. Hần tức giận đến cả người loạn chiến.

Lâm lý chính định mượn bữa cơm này ở giữa giải hoà, đem mâu thuẫn nhiều năm qua nói ra rồi thì mọi người sẽ làm hoà. Ai ngờ lại cãi nhau lớn hơn, đành phải sôi nổi khuyên can.

Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi nghe được lo lắng không thôi.

Phùng Minh Anh cũng thu lại tươi cười, mím môi không nói.

Nàng nghe xong mới dặn dò 2 đứa cháu gái: "Gia gia nãi nãi thì nên hiếu kính. Sau này nhà các người có món ngon, làm xong đưa một chén cho gia gia nãi nãi, thứ khác thì không cần cho. Tước Nhi, hiếu được sao?"

Hoàng Tước Nhi cái hiểu cái không gật đầu.

Đỗ Quyên hoàn toàn nghe hiểu, nhỏ giọng an ủi nàng nói: "Hiếu được."

Phùng Minh Anh lại liếc nàng một cái, khẽ cười nói: "Người hiếu được cái gì? Sau này, người đừng tới nhà bà nội người. Quay đầu Tiểu Bảo ca người len lén khi dễ người, người chịu đánh oan uổng."

Lâm Xuân vừa nghe cả giận nói: "Hần dám! Ta đánh hần!"

Cửu Nhi cũng nói: "Ta đánh hần một cái là ngã!"

Đỗ Quyên vội ngăn cản 2 thằng nhóc: "Chớ nói lung tung! Đê cha người nghe thấy sẽ đánh người."

Trong phòng, Phùng Trường Thuận hai tay chống nạnh, đầy mặt sương lạnh nói: "Ta cũng không phải không phân rõ phải trái. Thân thích nên thường xuyên qua lại. Nếu nhà con trai cả của người có của cải, chẳng sợ sẽ đưa mười vạn tiền cho huynh đệ hấn, đó là bản lĩnh của hấn. Nhưng người nhìn cái nhà này" hấn vung cánh tay khoát một vòng quanh nhà "Nhà này nghèo, kém xa nhà con trai út của người, người còn không biết xấu hổ đồ của hấn về bên kia? Nói cho cùng đó cũng không phải là đồ của hấn, đều là người ta đưa. Người ta thấy hấn đáng thương mới đưa một chút. Người không thấy mắt mặt, còn đi theo muốn được thơm lây. Đưa xiêm y lấy xiêm y, đưa thịt lấy thịt, đưa muối lấy muối. Người muối mặt không biết xấu hổ sao?"

Chương 89

Người Tranh Một Hơi

Hoàng lão cha xấu hổ quá thành giận, hai mắt sung huyết, thở hổn hển.

Phùng Trường Thuận như lột sạch xiêm y của hắn quá nhục nhã.

Trong lòng có áy náy cũng còn đỡ, hắn căn bản không thấy mình sai.

Giống như Lâm lý chính nói, bọn họ đâu có giống như cha mẹ chồng ác độc? Bọn họ bắt quá là người trong núi, Lão Thực thành thực, cho dù có điếm bắt công cũng không tính là chuyện lớn gì.

Người tranh một hơi, Phật tranh một nén nhang.

Trước mặt người ta nhục nhã hắn như vậy, thông gia này không có cách nào duy trì.

Hắn giận dữ ngược lại bình tĩnh trở lại, ha ha cười nói: "Tốt! Thông gia tính sổ rõ ràng như vậy, chúng ta không với cao nổi, liền thỉnh đem Phùng Thị về nhà đi. Con dâu như vậy, Hoàng gia chúng ta không chịu nổi."

Phùng Trường Thuận ngạc nhiên sững sốt một chút, rất nhanh cũng cười lạnh nói: "Tốt! Ta liền dẫn khuê nữ đi. Hừ, không phải ta nói ngoa: ba tháng, lấy ba tháng làm hạn định, khuê nữ ta sẽ gả cho người như thường. Ta muốn mở to hai mắt mà xem, xem người sẽ tìm được vợ hiền nhà ai cho con trai thành thật của người."

Hắn cứng rắn như thế, thì ra có chuẩn bị mà đến, làm quyết định xấu nhất.

Năm xưa lúc Phùng Thị chưa gả đã có Thẩm gia tới cửa cầu hôn. Phùng Trường Thuận ngại người ta có năm huynh đệ quá đông, tương lai huynh đệ chị em dâu không hoà thuận. Vừa vặn vào núi quen biết Hoàng lão cha, nghĩ rằng nhân khẩu Hoàng gia đơn giản, một khuê nữ đã xuất giá chỉ còn 2 đứa con trai. Lại nói người trong núi Lão Thực thật thà, như vậy cuộc sống sẽ dễ chịu. Vì thế liền đem Phùng Thị gả cho Hoàng Lão Thực.

Ai ngờ sự thật không như hắn nghĩ.

Năm kia, lão tam Thẩm gia chết vợ, mang theo một đứa con trai sống. Mẹ của hắn bởi nghe Phùng bà mẹ về nhà nói khuê nữ ở nhà chồng bị khinh bỉ, liền nói đùa, nếu thật qua không nổi nữa thì tiếp về gả cho con trai nàng, thật hoàn hảo.

Cũng không phải chỉ một nhà này, phụ cận còn có mấy người goá vợ.

Loại người này phần lớn kéo theo mấy đứa nhỏ, trừ phi đặc biệt có tiền tài quyền thế muốn cưới hoàng hoa khuê nữ, đa số rất khó khăn, chỉ có thể tìm quả phụ.

Dân đen không giống gia đình nhà giàu nhiều quy củ, cách nhìn với danh tiết nhẹ một chút. Chỉ cần quy củ có mai mối, quả phụ tái giá, góa vợ lại cưới cũng vì muốn tìm người nương tựa, không ai cảm thấy có gì.

Cho nên, Phùng Trường Thuận lúc này quyết định: nếu Hoàng gia còn như vậy đối với khuê nữ hãn, nói không chừng hãn sẽ nhẫn tâm mặc kệ cháu ngoại, đem khuê nữ về nhà tái giá. Gia gia nãi nãi người ta không thương tiếc cháu gái, hãn bận tâm gì chứ!

Cũng bởi vậy, hai thông gia lời qua tiếng lại, lời tuyệt tình đều ném ra, người một phòng đều ngây dại.

Sửng sốt một hồi rồi sôi nổi khuyên can.

Hai người kia đời nào chịu nghe. Một người muốn con trai bỏ vợ, một kẻ muốn con gái bỏ chồng.

Hoàng Lão Thực hoảng đến mức "bùm" một tiếng quỳ xuống trước mặt lão cha, đau khổ cầu khẩn nói: "Cha, đừng để nương Tước Nhi đi."

Hoàng lão cha không chút nào thương xót, cười lạnh nói: "Đồ không có tiền đồ! Không có người ta người không sống nổi sao? Người không nghe thấy, người ta chờ về nhà mẹ để lấy chồng khác kìa, còn hiếm lạ người lão thực sao. Người ta ghét bỏ cha mẹ huynh đệ người liên lụy ngày lành của nàng."

Phùng Thị cũng nghe náo loạn, từ phòng bếp chạy ra.

Nàng nghe lời của Hoàng lão cha nói, trước mắt bỗng tối đen, tay vịn khung cửa mới đứng vững.

Hoàng lão cha thấy biểu cảm của nàng hiển nhiên là không muốn bị hưu, lòng càng đắc ý cố làm ra vẻ thúc giục Lâm lý chính, thỉnh hãn ở giữa chứng kiến, viết hưu thư cho hai bên ấn dấu tay.

Thôn Thanh Tuyền chỉ có Lâm gia có người biết chữ.

Hoàng đại nương vốn cực hận Phùng thị, cũng ở một bên thêm mắm thêm muối.

Tóm lại, hai cụ hôm nay nhất định phải bỏ con dâu cả, không hề quản đại nhi tử đập đầu cầu xin. Về phần hai đứa cháu gái, có nương hay không có nương đều sẽ lớn lên.

Phùng Trường Thuận không sợ chút nào, cười lạnh đối Phùng Thị nói: "Trách cha mắt bị mù, đem người gả cho người như vậy. Hôm nay cùng cha trở về. Chúng ta chống mắt nhìn xem, xem Hoàng gia cưới vợ mới, nuôi lớn cháu trai, mỗi ngày mang đồ đi hiếu kính cha mẹ chồng và huynh đệ."

Thân mình Phùng Thị mềm nhũn, dựa vào khung cửa trượt dài xuống đất.

Nàng nhìn Phùng Trường Thuận, môi run run nhưng không thể thốt ra lời.

Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi tay cầm tay đứng ở cửa nhìn trờ khôì hài trong phòng.

Hoàng Tước Nhi sợ tới mức lạnh run, nắm tay muội muội thật chặt, trong mắt tràn đầy nỗi sợ hãi.

Đỗ Quyên tức giận ngực phập phồng.

Nàng là con một lớn lên ở đô thị, nàng không thể lý giải được quan niệm luân lý và những phân tranh vụn vặt của gia đình nông thôn này.

Đến chết nàng cũng không nghĩ ra: một nhà của nàng trêu ai ghẹo ai chứ?

Sao ông ngoại và cha vì tranh một hơi, nhất định muốn cha mẹ tách ra?

Tuy rằng sinh khí, nàng thật khóc không được.

Nàng quen cười, lại không thương tâm, sao có thể nói khóc là khóc được.

Phùng Minh Anh cũng không ngờ có biến hóa này, cũng giật mình.

Bỗng nhiên thanh âm bên người vang lên: "Mang Đỗ Quyên và Tước Nhi đi."

Nàng quay đầu nhìn lại, thì ra là Nhậm Tam Hòa, lạnh lẽo nhìn trong phòng.

Nàng cũng lo cho hai đứa cháu, vì thế gật đầu, thấp giọng dỗ dành nói: "Tước Nhi, ra bên ngoài với tiểu đi. Chuyện của người lớn, để cho bọn họ nói."

Đỗ Quyên hất tay của nàng ra không nghe, kéo Hoàng Tước Nhi đi đến bên người Hoàng Lão Thực, thúy thanh hỏi: "Cha, đây là sao?"

Hoàng Lão Thực thương tâm nói: "Cha... Cũng không biết là sao."

Thấy hai đứa bé tới, trong phòng bỗng nhiên an tĩnh lại.

Đỗ Quyên ủy khuất hỏi: "Nói cho ta biết. Tiểu Bảo ca ca muốn đẩy ta xuống nước cho chết đuối. Cha và nương rất chịu khó làm việc, sao gia gia muốn đuổi nương đi, ông ngoại muốn mang nương đi? Cha, chúng ta đã làm sai điều gì? Chúng ta trêu ai ghẹo ai?"

Nàng rớt cuộc cần biết người khác nghĩ như thế nào, chỉ đem suy nghĩ của mình chất vấn.

Nàng không nói chẳng lẽ trông cậy vào Hoàng Tước Nhi nói?

Đừng nói Hoàng Tước Nhi, ngay cả Hoàng Lão Thực và Phùng Thị cũng chưa chắc có thể nói được. Không thấy hai người đang khóc sao!

Nghe lời Đỗ Quyên nói, Phùng Trường Thuận và Hoàng Lão Cha đều bị kiềm hãm. Nhưng sau khi liếc nhìn nhau, ai nấy tự hừ lạnh một tiếng, lập tức lại khôi phục biểu tình lạnh lùng.

Hoàng Lão Thực lại tiếng khóc to lên: "Khuê nữ nha! Cha không biết, oa"

Nói xong, ôm hai khuê nữ, ôm đầu khóc rống.

Đỗ Quyên nghe tiếng khóc "Ha ha" của hắn, thật không biết nói sao. Lão Thực người cha này, ngay cả khóc cũng không giống người ta, sao có cảm giác hắn đang cười to vậy chứ!

Hoàng Lão Thực thương tâm đến mê mang.

Hắn là người thành thật trì độn, mỗi ngày chỉ biết làm việc, ăn cơm, ngủ. Hơn nữa gan Hoàng Tước Nhi lại nhỏ, không dám ở trước mặt hắn làm nũng, cho nên hắn không có tâm địa nhân hậu lắm.

Nhưng từ khi Đỗ Quyên có thể nói chuyện đi đường, nàng như bướm bay tới chạy đi khắp sân, sớm tối gì cũng cha dài cha ngắn, quay quanh bên gối. Hoàng Tước Nhi cũng thay đổi, thấy hắn đều nũng nịu mềm mại kêu cha, bụng trà dâng nước, có đồ ăn ngon cũng để phần hiếu kính hắn.

Lão Thực cha liền trở nên ôn nhu, cảm tình phong phú, cảm thấy cuộc sống khác hẳn trước đây.

Mỗi ngày làm việc trở về, chỉ cần nghe hai khuê nữ kêu cha, trong lòng hắn lên ngọt ngào vui vẻ khôn tả. Lão cao giọng đáp lời, toét miệng cười như hoa sen.

Đợi vào cửa, khuê nữ khéo léo bụng nước ấm đến cho hắn rửa mặt, cả người mệt mỏi đều biến hết sạch. Đợi vợ bụng đồ ăn lên bàn, người một nhà vừa nói vừa cười ăn cơm, hắn mừng rỡ tìm không ra lỗi.

Sau bữa cơm, Đỗ Quyên gọi hắn làm chi thì làm cái đó. Đặc biệt gọi rất ngọt ngào.

Nhưng là, cuộc sống đang tốt đẹp sao lại biến thành như vậy chứ?

Đỗ Quyên nhìn ông ngoại và gia gia, rồi đối với Hoàng Lão Thực nói: "Cha, đừng khóc. Đợi nương đi, chúng ta tìm ngư tử tử đi."

Hoàng Lão Thực ngây ngẩn cả người, chớp đôi mắt đẫm lệ. "Ngư tử tử?"

"Ân." Đỗ Quyên thập phần khẳng định nói, "Là ở dưới sông nha! Ngư tử tử dĩ dĩ ta khá tốt. Chúng ta nhảy xuống sông đi tìm ngư tử tử, sẽ không còn ai mắng chúng ta nữa."

Hoàng Tước Nhi thập phần tin tưởng muội muội, vội vàng gật đầu theo.

Hoàng Lão Thực sợ tới mức lại khóc lớn lên, "Khuê nữ nha! Người đây là muốn tìm cái chết a! Cái gì mà ngư tử tử! Sao lần nào người cũng có vận khí tốt như vậy chứ..."

Đỗ Quyên ngây thơ nói: "Chết thì chết. Ở chung với ngư tử ty, không có ai mắng chúng ta, cũng không có ai quản chúng ta."

Mọi người nghe xong kinh dị không thôi, trong lòng phát lạnh.

Được gọi là "Mỹ nhân ngư", sắc mặt Nhậm Tam Hòa nhất thời trắng bệch.

Phùng Thị cũng không nhịn được nữa, cũng nhào tới ôm lấy hai khuê nữ khóc rống nói: "Nương cùng các người. Mẹ con ta cùng đi nhảy sông."

Đỗ Quyên nhịn không được muốn vỗ tay. Lời này của nương quá đúng lúc.

Hoàng Tước Nhi rốt cuộc bị tình cảnh này lây nhiễm, phảng phất như tai vạ đến nơi, cũng khóc lớn lên.

Nhưng Đỗ Quyên không khóc, nàng gào ra không được nha!

Nếu là gào khan dễ bị người nhìn ra.

Đơn giản làm bộ như con nít ngây thơ vô tri, ngược lại càng làm cho lòng người ta đau.

Tuy Lâm Xuân không biết "bỏ" là có ý gì, nhưng nhìn tình hình trong phòng, trực giác nói Đỗ Quyên lại gặp xui xẻo. Hắn gấp đến độ xem cái này, lại nhìn cái kia, không biết nên mắng ai, cũng không biết nên trợ giúp Đỗ Quyên như thế nào, bởi vậy tức giận không thôi, khuôn mặt nhỏ nhắn thập phần dữ tợn.

Cửu Nhi không để ý căn do thị phi. Hắn nhìn thấy một nhà Đỗ Quyên khóc quỳ trước mặt Phùng Trường Thuận và Hoàng lão cha, bởi vậy hướng bọn hắn mắng: "Đều không phải là người tốt!"

Lâm Đại Đầu thấy bộ dáng của nhi tử, cuống quýt hướng Lâm Đại Mãnh nháy mắt.

Lâm Đại Mãnh được ý bảo, tăng hắng một cái, nhìn cha nháy mắt.

Lâm lý chính liền nặng nề đập bàn, há mồm mắng: "Súc sinh! Các người đều không phải là người! Đây là muốn giết chết cả một gia đình này có phải không? Nhìn con trai con gái của nát nhà tan, các người làm cha nương sẽ dễ chịu?"

Một vị cao niên trong thôn nói: "Không sai. Nháo quá mức, quay đầu của nát nhà tan, hai nhà đều không tốt."

Phùng Trường Thuận im lặng, một câu cũng không nói.

Hoàng lão cha càng im lặng hơn.

Hoàng đại nương muốn nói chuyện nhưng nhìn nhi tử à cháu gái ôm đầu khóc rống, há mồm ra lại khép lại. Một lần nữa nàng phát hiện, chỉ cần Đỗ Quyên xen vào, luôn có thể làm cho nàng nghẹn khuất đến tức ngực.

Lâm lý chính cao giọng đối với Hoàng lão cha nói: "Đại nhi tử ngươi đã ra riêng, chuyện nhà này nên do hấn làm chủ. Phùng Thị cũng không phạm sai lầm lớn, tuy rằng hôm kia mắng vài câu, đó cũng là tìm không được khuê nữ nên gắt gáp. Hôm nay trước mặt người ta đã dập đầu nhận sai với các người. Ngươi dựa vào cái gì hừ nàng?"

Nói xong, lại chuyển hướng qua Phùng Trường Thuận: "Gả khuê nữ như bát nước hắt đi. Ngươi duỗi tay dài như vậy, muốn quản đến nhà chồng khuê nữ sao?"

Nhậm Tam Hòa bỗng nhiên hỏi Lâm Đại Mãnh nói: "Bức tử cháu gái tội gì?"

Lâm Đại Mãnh "A" một tiếng, đầu óc xoay chuyển, cười lạnh nói: "Không phải chém đầu thì chính là lưu đày. Còn có thể tốt được sao?"

Kỳ thật hấn cũng không biết nhưng Nhậm Tam Hòa nhắc nhở, đương nhiên hấn sẽ không bỏ qua uy hiếp.

Sắc mặt Hoàng lão cha và Hoàng đại nương liền thay đổi.

Lâm lý chính nhìn Hoàng lão cha cười lạnh nói: "Chuyện bỏ vợ không phải ngươi muốn bỏ là bỏ. Phùng Thị không phạm sai lầm lớn, ngươi muốn bỏ nàng, chẳng lẽ không có vương pháp?"